

«Σχολάσατε καὶ γνῶτε» (Ένας μοναχός)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 18 Νοεμβρίου, 2021

Μοῦ εἶπαν νὰ γράψω γιὰ Σᾶς. Μπορῶ νὰ γράψω; Γιὰ ἕναν θεωμένο ὁ ἁμαρτωλός; Ἡ ψυχὴ μου ζητᾷ νὰ βρῆ συγχώριο, νὰ δρέψῃ Χάρι Θεοῦ, νὰ εὐχηθῇ γιὰ τὴν ἁγία ψυχὴ Σας μᾶλλον, παρὰ νὰ γράψῃ γι' αὐτήν. Νὰ εὐχηθῇ γιὰ τὴν ψυχὴ ἐκείνη, ποὺ τὴν εἶδα νὰ ἀγιάζεται καὶ νὰ διδάσκῃ ἐμπράκτως τὴν ὁδὸ τοῦ ἁγιασμοῦ, τοῦ σταυροῦ, τὴν πολύτροπο κοινωνία μετὰ τοῦ Ἐνὸς Ἁγίου, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Σχεδὸν μισὸ αἰῶνα καθημερινὰ ἐμπρὸς στὸ Ἅγιο Θυσιαστήριο, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας καὶ τῆς ἰσχύος Σας. *«Ἐὰν μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ, διὰ τοῦ εὐαγγελίου, ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς μιμηταί μου γίνεσθε».*

Ἔψαξα νὰ βρῶ χαρτὶ ἱκανὸ καὶ γραφίδα δυνατὴ νὰ γράψῃ. Δὲν βρῆκα. Καὶ πῶς νὰ βρῶ. Κάθε περιγραφή θὰ ἀκουμπήσῃ τὰ φαινόμενα καὶ θὰ ἀθετήσῃ τὰ βιούμενα, τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα, ποὺ μόνο ὁ ἅγιος Θεὸς καὶ ἡ μυστικὴ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ γνωρίζουν. *«Παρακαλῶ οὖν ἡμᾶς μιμηταί μου γίνεσθε».* Θὰ γράψω, λοιπόν, γι' αὐτὴ Σας τὴν ἐντολή, ποὺ δὲν τὴν ἄρθρωσε ποτὲ τὸ στόμα Σας, ἀλλὰ τὴν ἐπέβαλε τὸ φλογερὸ καὶ ἀπαρασάλευτα ἀκριβὲς ἀσκητικὸ ὑπόδειγμά Σας.

Θὰ μιλήσω γιὰ τὸν ἀνδριάντα τῆς ἀσκήσεως, τῆς λατρείας, τῆς προσευχῆς, τῆς Παραδόσεως τῶν Πατέρων, τῆς θεολογίας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς,

τῆς γλυκύτητας καὶ τῆς περισσῆς εὐγένειας, πού ὅμως ποτέ δὲν χαρίστηκε σὲ κανένα, προασπίζοντας τὴν ὑποστατικὴ Ἀλήθεια, τὸν Χριστό του καὶ μὲ τὴν ἴδια του τὴν ζωὴ καὶ πού καθόρισε ἐπιτακτικὰ μὲ τὸ σιωπηλὰ προσευχόμενο φλογερὸ ὑπόδειμά του καὶ μένα τὸν ἀδύναμο καὶ ἀμαρτωλό υἱό. **Πατὴρ Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος:** *«Παρακαλῶ οὖν ἡμᾶς μιμηταὶ μου γίνεσθε».*

Ἦμουν δεκαεννιά χρονῶν, στὸ δεύτερο ἔτος τῆς Νομικῆς σχολῆς. Ἐφτασα στὸ πετραχήλι του κουβαλώντας τὸ σκοτασμὸ τῆς ἄγνοιας σφιχταγκαλιασμένο μὲ τὸν ἐμπαιγμὸ τῆς πολυποίκιλης καὶ ὑπερφίαλης νεανικῆς μου ἀναζήτησης καὶ ὄλος αὐτὸς ὁ συρφετὸς τοῦ σκοτόους καὶ τῶν λογισμῶν ἔσερνε μαζί του καὶ καμπόσα βάρη τῆς ὀδυνηρῆς καθημερινότητος. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πετραχήλι γεννήθηκα στὴν ὄντως Ζωή. Ἐκεῖ ἔμαθα τὴν γενιά μου, τὴν παράδοσί μου, τὴν πίστι μου. Θαύμασα καὶ ἐντυπωσιάστηκα ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀρχοντιά τῆς Μίας Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀρχισα νὰ μελετῶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ νὰ ξεδιψῶ ἐκεῖ τὴν ὅλη ὑπαρξιακὴ νεανικὴ μου ἀνησυχία. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὶς καταπληκτικὲς ὁμιλίες του στὸν Ἅγιο Μακάριο τὸν Αἰγύπτιο μὲ τὶς βαθύτατες προσεγγίσεις τῆς ἁγίας Φιλοκαλίας. Συγχωρέθηκα, κοινώνησα Χριστό, συναντήθηκα μὲ τὴν Ἀλήθεια, γεύτηκα τὴν Ἐλπίδα ἢ οὐ καταισχύνει, παρηγορήθηκα, χάρηκα. Ἐκεῖ ἀνδρώθηκα. Βρῆκα στὸν πνευματικὸ πατέρα μου, ἕναν ἄνθρωπο πολυεπίπεδο, βαθύτατο ἀναζητητὴ, τέτοιο πού νὰ μπορῆ νὰ δίνη ἀπαντήσεις χωρὶς κενὰ ἢ περιθώρια, γιατί ζοῦσε τὴν μυσταγωγία τῆς Ἀληθείας. Ἐκεῖ πρώτη φορὰ ἔμαθα νὰ ὑπομένω, νὰ νηστεύω, νὰ προσεύχομαι, νὰ μετανοίζω, νὰ ἀγρυπνῶ, νὰ ψάλλω, νὰ ἀναγνωρίζω τὴν ἱερότητα τῆς ἀκρίβειας τοῦ τυπικοῦ, νὰ δροσίζομαι στὴν φλόγα τῆς ἁγίας Ἀκολουθίας. Εὐφράνθηκα ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς ταπεινώσεως, συνέλαβα τὴν ὠραιότητα τῆς ἀφανείας. Βίωσα καρδιακὰ τὴν ἁγία ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας σὲ μιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη πέρα ἀπὸ κοινωνικὰ στεγανά· δέθηκα στὸν ἰσχυρότερο ἀπὸ κάθε σαρκικὸ δεσμὸ συγγενείας, στὸν ἅγιο δεσμὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, πού ὑπακούουν στὸ θέλημά Του καὶ τηροῦν τὶς ἐντολές Του.

Τὸ ὑπόδειγμα τοῦ πατρός μου ὑπῆρξε πάντοτε πρόκληση γιὰ τὰ ὑψηλά. Ὁ ἴδιος ἔγγαμος μὲ μιὰ σπουδαία συνοδοιπόρο - συνασκήτρια στὴν ζωὴ του, ἐτίμησε καὶ διακόνησε στὰ πνευματικά του τέκνα τὸν εὐλογημένο γάμο, ἀλλὰ προέκρινε γιὰ τὸν ἑαυτό του μαζί μὲ τὴν συνασκήτριά του, τὴν πρεσβυτέρα του, τὴν ἀγαμία. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε γιὰ μένα στὰ χρόνια ἐκεῖνα μέτρο ἀσκητισμοῦ, ἐμπράκτου ἐπιδείξεως τῆς ἀληθείας τῶν λόγων ὅλων τῶν Πατέρων· τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου: *«δύο εἰσὶ αἱ ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, μία μὲν μετριωτέρα καὶ βιοτικὴ, ὁ γάμος λέγω, ἡ δὲ ἑτέρα ἀγγελικὴ καὶ ἀνυπέβλητος, ἡ παρθενία»* ἢ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: *«ὅσον τοιγαροῦν ἄγγελος ἀνθρώπου ὑπέρτερος, τοσοῦτον παρθενία γάμου τιμιωτέρα. Τί δὲ λέγω ἄγγελος, αὐτὸς ὁ Χριστὸς τῆς παρθενίας τὸ κλέος...».* Ἀπὸ τὰ χέρια του πῆρα δῶρο τὸ πρῶτο μου κομποσχοῖνι καὶ στὰ χρόνια, πού ἀκολούθησαν ἄρχισα δειλὰ μὲ τὴν προτροπὴ καὶ τὴν καθοδήγησί του νὰ ἐργάζομαι τὴν προσευχή.

Ἐκεῖ πρωτογεύτηκα τὸν γλυκασμὸ τῆς ἀπαράμιλλης αὐτῆς πνευματικῆς ἐργασίας.

Καταλάβαινα περνώντας ο καιρός, ότι αυτή η εργασία για να καρπίση εύθραλώς απαιτεί αφιέρωση. Ήρθα τότε στο πετραχήλι του και τον ρώτησα, πώς γίνεται να βαθύνη κανείς στην προσευχή, έτσι που η μελέτη ενός κειμένου να μην εμποδίσει στο νοῦ τὴν συνέχισι τῆς προσευχῆς. Τοῦ ζητοῦσα, δηλαδή, με νεανικὴ ἀφέλεια, να μου ἐξηγήσει τὴν κάθοδο τοῦ νοῦς στὴν καρδιά, τὴν καρδιακὴ προσευχή. Κι ἐκεῖνος ὁ μεγάλος, που τὴν γνώριζε, μου εἶπε. Μελέτησε τὴν φράσι τοῦ Ψαλμωδοῦ: «Σχολάσατε καὶ γνῶτε» καὶ ὅταν τὴν ἐννοήσης σὲ βάθος θὰ λύσης τὴν ἐρώτησί σου.

Πατέρα, Θεὸς σχωρέση, σ' εὐχαριστῶ.

Τώρα, που στέκομαι πάνω στὸ φρύδι τοῦ βράχου μου καὶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου χαίνει τρακόσια μέτρα γκρεμός, τώρα που βρίσκομαι μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς κι ὀργώνω με τὸ γαϊδούρι μου, γιὰ τὶς λίγες πατάτες τοῦ βιοπορισμοῦ, τὴν μικρὴ πεζούλα τοῦ ἀσκηταριοῦ μου, τώρα που κουβαλῶ ὅλο βαθειὰ χαρὰ καὶ ἀληθινὴ καρδιακὴ πλήρωσι τὸ μικρὸ μου μοναχικὸ σταυρό, ἦρθα μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια στὴν κοίμησί σου, στὴν πανήγυρι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δόξας Σου, να δώσω τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸ ἅγιο σκῆνος σου.

Σ' εὐχαριστῶ.

Σ' εὐχαριστῶ, που μοῦ ἔδειξες τὸν μοναχισμό, τὴν ὁδὸ τῆς ζωντανῆς ποίησης, τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς, τῆς ἐν Χριστῷ πτωχείας, που πλουτεῖ ἀφάτως, μηδὲν ἔχουσα καὶ τὰ πάντα κατέχουσα. Ὅτι μοῦ εἶπες ἔκανα: «Σχολάσατε καὶ γνῶτε». Γιὰ τὴν γνώσι τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, γιὰ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ζωὴ καὶ γιὰ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, σχόλασα ἀπ' ὅλα, ἀπὸ τὴν δικηγορία, ἀπὸ τὸ μεταπτυχιακό, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ἀπὸ τὴν περιουσία, ἀπ' τοὺς φίλους κι ἀπ' τοὺς ἐχθρούς.

Ὅμως συγχώρα με, ἀπ' τὸν ἀμαρτωλὸ ἐαυτό μου ἀκόμα ἀγωνίζομαι να σχολάσω.

Τώρα, που στέκεις λειτουργὸς ἐνώπιος ἐνωπίω μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, παρακάλα Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἅγιε, παρακάλα τὸν Δεσπότη, τὸν Κύριο τῆς δόξης, να κλίνη τὸ ἔλεός Του σὲ ὅλα σου τὰ παιδιά, στὴν ταλανισμένη μας πατρίδα, στὴν κλυδωνιζόμενη Ἐκκλησία, σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἔνας Μοναχός